

- a) lovovertrædelsen helt eller delvis er begået på dens område
- b) gerningsmanden er statsborger eller tjenestemand i denne medlemsstat
- c) lovovertrædelsen er begået over for en af de i artikel 1 omhandlede personer eller et medlem af de i artikel 4, stk. 1, omhandlede EF-institutioner, der også er statsborger i den pågældende medlemsstat
- d) gerningsmanden er fællesskabstjenestemand i en af De Europæiske Fællesskabers institutioner eller et organ, som er oprettet i henhold til traktaterne om oprettelse af De Europæiske Fællesskaber, med hjemsted i den berørte medlemsstat.

2. En medlemsstat kan i forbindelse med den i artikel 13, stk. 2, omhandlede notifikation erklære, at den ikke anvender en eller flere af de i stk. 1, litra b), c) og d), fastsatte kompetencebestemmelser, eller at den kun anvender dem i særlige tilfælde eller på særlige betingelser.

Artikel 8

Udlevering og retsforfølgning

1. En medlemsstat, der ifølge national ret ikke udleverer sine egne statsborgere, træffer de nødvendige foranstaltninger med henblik på at fastsætte sin straffemyndighed med hensyn til den strafbare adfærd, den har fastlagt i medfør af forpligtelserne i artikel 2, 3 og 4, når de begås af medlemsstatens egne statsborgere uden for dens territorium.

2. En medlemsstat skal, når en af dens statsborgere er sigtet for i en anden medlemsstat at have udvist en strafbar adfærd som fastlagt i medfør af forpligtelserne i artikel 2, 3 eller 4, og den ikke udleverer den pågældende til den anden medlemsstat udelukkende under henvisning til vedkommendes nationalitet, forelægge sagen for sine kompetente myndigheder med henblik på retsforfølgning, hvis der er anledning dertil. For at muliggøre retsforfølgning skal akter, oplysninger og bevismidler vedrørende den strafbare adfærd oversendes i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 6 i den europæiske udleveringskonvention af 13. december 1957. Den begærende medlemsstat underrettes om retsforfølgningen og resultaterne heraf.

3. I denne artikel skal udtrykket en medlemsstats »egne statsborgere« fortolkes i overensstemmelse med medlemsstatens eventuelle erklæring i henhold til artikel 6, stk. 1, litra b), i den europæiske udleveringskonvention, og i overensstemmelse med stk. 1, litra c), i nævnte artikel.

Artikel 9

Samarbejde

1. Hvis en sag vedrørende en strafbar adfærd som fastlagt i medfør af forpligtelserne i artikel 2, 3 og 4 vedrører mindst to medlemsstater, samarbejder disse effektivt i forbindelse med efterforskning, retsforfølgning og fuldbyrdelse af den idømte sanktion, f.eks. ved gensidig retshjælp, udlevering, overførsel af retsforfølgning eller fuldbyrdelse af straffedomme afsagt i en anden medlemsstat.

2. Hvis mere end én medlemsstat har straffemyndighed og faktisk mulighed for at retsforfølge for en strafbar adfærd på grundlag af de samme forhold, samarbejder de pågældende medlemsstater for at afgøre, hvem af dem der skal retsforfølge gerningsmanden eller gerningsmændene, med henblik på om muligt at samle retsforfølgningen i en enkelt medlemsstat.

Artikel 10

Ne bis in idem

1. Medlemsstaterne skal i deres nationale strafferet anvende princippet om »ne bis in idem«, hvorefter en person, over for hvem der er afsagt endelig dom i en medlemsstat, ikke kan retsforfølges i en anden medlemsstat for det samme forhold, såfremt sanktionen, i tilfælde af domfældelse, er fuldbyrdet, er under fuldbyrdelse eller ikke længere kan kræves fuldbyrdet efter domslandets lovgivning.

2. En medlemsstat kan i forbindelse med den i artikel 13, stk. 2, omhandlede notifikation afgive erklæringer om, at den ikke skal være bundet af stk. 1 i nærværende artikel i et eller flere af følgende tilfælde:

- a) såfremt det forhold, for hvilket dommen blev afsagt i den anden stat, helt eller delvis er begået på medlemsstatens område. I sidstnævnte tilfælde gælder denne undtagelse dog ikke, såfremt forholdet delvis er begået på den medlemsstats område, hvor dommen blev afsagt
- b) såfremt det forhold, for hvilket dommen blev afsagt i den anden stat, krænker medlemsstatens sikkerhed eller andre ligeledes væsentlige interesser
- c) såfremt det forhold, for hvilket dommen blev afsagt i den anden stat, blev begået af en tjenestemand i medlemsstaten i strid med dennes embedspligter.

3. Såfremt der i en medlemsstat indledes ny retsforfølgning mod en person, over for hvem der er afsagt endelig dom for det samme forhold i en anden medlemsstat, skal ethvert tidsrum med frihedsberøvelse i den sidstnævnte medlemsstat som følge af dette forhold fradrages i den sanktion, som den pågældende eventuelt